

I'm **NOT** Everything I Want To Be

The story of the photographer Libuše Jarcovjáčková in a film by Klára Tasovská

PHOTOGRAPHS & DIARIES BY Libuše Jarcovjáčková SCREENPLAY BY Klára Tasovská, Alexander Kashcheev EDITED BY Alexander Kashcheev MUSIC BY Oliver Torr, Prokop Korb/badfocus, Adam Matej
SOUND DESIGNERS Alexander Kashcheev, Michaela Patřiková CO-PRODUCERS Jakub Viktorín, Ralph Wieser PRODUCED BY Lukáš Kokeš, Klára Tasovská DIRECTED BY Klára Tasovská

Ještě **NEJSEM**, kým chci být

FILM KLÁRY TASOVSKÉ

Česká republika / Slovenská republika / Rakousko 2024

celovečerní dokumentární film

90 min. černobílý & barevný

režie Klára Tasovská

námět Eva Dvořáková, Irina Minaříková

scénář Klára Tasovská, Alexander Kashcheev

kamera/fotografie Libuše Jarcovjáčková

střih Alexander Kashcheev

hudba Oliver Torr, Prokop Korb / badfocus, Adam Matej

sound design Alexander Kashcheev, Michaela Patriková

zvuk & zvukový mix Michaela Patriková

dramaturgie Viera Čákanyová, Eva Dvořáková

producenti Lukáš Kokeš, Klára Tasovská

produkce Somatic Films

koproducenti Jakub Viktorín, Ralph Wieser

v koprodukcii s nutprodukcia (SK), Mischief Films (AT)

ARTE G.E.I.E. - La Lucarne (FR/GE), Czech Television (CZ)

CZ distribuce, PR a tiskový servis:

Beata Mrazíková

beata@aerofilms.cz

Mob: +420 773 101 998

www.aerofilms.cz

world sales s festivalové strategie

Wouter Jansen

wouter@squareeyesfilm.com

Mob: +43 6609805377

www.squareeyesfilm.com

SK distribuce:

Matej Sotník

matej.sotnik@filmexpanded.com

Mob: +421 903 875 877

www.filmexpanded.com

INEIWTB
on Instagram

INEIWTB
on Facebook

LOGLINE

Po invazi sovětských vojsk do Prahy v roce 1968 hledá mladá začínající fotografka únik z československé normalizace a vydává se na divokou cestu světem, kterou dokumentuje na tisícovkách subjektivních fotografií.

SYNOPSIS

Libuše Jarcovjáková je legenda světové fotografie a nespoutaná žena, která se vzepřela všem konvencím. Její život je mozaikou fascinujících setkání a divokých příběhů – od drsného undergroundu komunistického Československa, přes exkluzivní focení pro módní špičky v Tokiu, až po dramatický útěk do západního Berlína, kde byla svědkem pádu Železné opony. Z tisíců analogových fotografií a stránek osobních deníků vznikl v režii Kláry Tasovské formálně jedinečný dokument, který nadchl publikum na festivalu Berlinale.

REŽIJNÍ POZNÁMKA

Stále si kladu otázku, jak být ženou a umělkyní, jak uspět ve světě, v němž pořád svůj prostor snadněji získávají muži, jak mít rodinu a zároveň věřit v kariérní uznání, které možná nikdy nepřijde? Jak zůstat opravdu autentická v práci i v životě a jak si definovat, kým vůbec v životě chci být? V postavě Libuše Jarcovjákové jsem našla ideální protagonistku, která ztělesňuje všechny tyto otázky. Přestože se její příběh odehrává od roku 1968 do pádu železné opony, je nadčasový a stále velmi aktuální. Libušino hledání ostrovů osobní svobody, rozhodnutí nemít děti, průzkum sexuality a coming out, její útěk do Berlína, do neznámého Tokia... tyto příběhové elementy tvoří základ pro artikulaci témat, která mohou inspirovat každého.

Fascinuje mě kontinuita, s jakou Libuše zaznamenává sebe a svůj každodenní život. Její fotografie jsou v podstatě jako fotoromán. Co dnes lidé běžně dělají, aby zaplnili své Instagramové účty, dělala Libuše v minulosti jen z osobních, vnitřních důvodů. Fotila se po svém prvním sexuálním zážitku, po interrupci, po autonehodě, po prvním sexu se ženou, kdykoliv byla nešťastná nebo šťastná v různých koutech světa.

FORMÁLNÍ KONCEPT

Příběh Libuše Jarcovjákové vyprávíme konceptuálně pouze prostřednictvím jejích syrových fotografií. Vyjímečnost Libušiných snímků

nespočívá pouze v kvalitě jednotlivých záběrů, jednotlivých momentů. Působivost jejích fotografií je mimo jiné založena na množství, serióvosti kompaktních sekvencí zachycujících čas, proměnu a mikropříběhy situací - podobně jako v komiksu. Často fotografovala události, jak se odvíjely, v posloupnosti několika snímků. Tyto sekvence vytváří v rychlém sledu po sobě dojem zvláštního, nesouvislého pohybu. Společně s Alexandrem Kashcheevem jsme ve střihu využili více než 3000 jednotlivých fotografií. V kombinaci s detailními ruchy, zvukovými efekty, ambientními sonickými plochami a současnou hudbou doslova ožívá dynamická montáž jinak nehybných, němých fotografií. Člověk po chvíli zapomíná, že sleduje „jen“ sérii obrázků. Naše imaginace se probouzí a mozek sám doplňuje zbytek pohybu. Vzniká zvláštní audiovizuální, imersivní efekt. Jak jinak by mohl být Libušin nekonvenční ženský pohled vyjádřen autentičtěji a bezprostředněji, než právě prostřednictvím důsledné montáže pouze jejích fotografií, které doslova personifikují její vlastní pohled, její „gaze“?

Hlas vypravěčky je postaven na osobních denících, které si Libuše Jarcovjáková píše od svých 16 let. Subjektivní vyprávění slovem doplňuje úhel pohledu fotografky a líčí situace „tady a teď“ v přítomném čase. Hlavní postava hledá svobodu a sebezpotvrzení na celoživotní cestě.

Klára Tasovská

ROZHOVOR S KLÁROU TASOVSKOU

Při sledování filmu se to zdá jako jediná správná metoda jak o Libuši Jarcovjáčové natočit film - ještě sekundu před ním ale člověk netuší, že půjde o snímek, který se skládá výhradně z fotek, někdy rozpořbovaných, někdy rytmicky řazených. Jak vás napadlo příběh odvyprávět právě takto?

Na začátku naší spolupráce s Libuší vypukla pandemie COVID-19, což přirozeně zkomplikovalo původní natáčecí plán. Současně mě ale vzniklá situace navedla ke změně úhlu pohledu. Měla jsem víc prostoru a času ponořit se hlouběji do Libušina fotografického archivu a najednou jsem objevila neuvěřitelně bohatý, rozmanitý a komplexní svět. Kromě fotografií v něm byly desetitisíce deníkových stránek, které mi odkryly zcela nečekaný vesmír! Ukázalo se, že spojením tisíců autopořtětů a momentek z Libušina každodenního života můžeme vytvořit intimní, osobní, autenticky silný příběh – vyprávěný výhradně prostřednictvím dynamické montáže kvanta statických fotografií. Tento přístup nám umožnil kreativně zachytit Libušin jedinečný “female gaze” a nabídnout divákům bezprostřední pohled do jejího světa. To byl vlastně od začátku můj záměr – nabídnout publiku příležitost podívat se na svět Libušinými očima.

V jednom z rozhovorů Libuše mluví o tom, jak ji lidé před pár lety na nejznámějším fotografickém festivalu v Arles, na její výstavě, objímali. Drtivá většina z nich ji právě objevila. Jak jste ji pro sebe objevila vy a co vás oslovovalo v jejím příběhu?

S nápadem na film o Libuši Jarcovjáčové mne oslovily dramaturgyně České televize Eva Dvořáková a Irina Minaříková. Pro film jsem se okamžitě nadchla, Libušinu tvorbu jsem už nějakou dobu sledovala. Hned na první schůzce jsem Libuši řekla, že mi jde především o to, aby film byl co nejvíc jako ona. Její osobní příběh hledání identity, vnitřní svobody, nespoutanosti, nekonvenčnosti nejen ve vztahu k umělecké tvorbě, může být inspirativní pro každého. Navíc ta velká otevřenost a upřímnost, s níž je Libuše schopna vyprávět o ženských tématech, mi přišla ohromující. Stala se pro mne ideální ženskou hrdinkou, jejíž příběh obsahuje spoustu univerzálních témat, vnitřních konfliktů a osobních dilemat, která Libuše prožívala sice před lety, nicméně jsou stále aktuální a palčivá a spousta z nás je prožívá právě teď.

Jak velké jsou fotografické archivy Libuše Jarcovjáčové a jak jste s nimi pracovala? Vznikal nejprve text z vybraných pasáží jejích deníků, ke kterému jste pak hledala fotky? Jak složitý proces to byl?

Proces to byl celkem náročný a zabral nám 2 roky každodenní práce. Libušin archiv jsem musela nejprve uspořádat a nějak se v něm zorientovat, navíc ne všechny fotografie existovaly v digitální podobě, takže bylo třeba znovu prohlednout i samotné negativy. Ve střížně jsme pracovali s desítkami tisíc snímků - Libuše často zachycovala sekvence fotografií v určitých situacích. V knize by se objevila pouze jedna vybraná momentka, ale film nám dává možnost pracovat se všemi fázemi „pohybu“. V jeden moment jsme měli ve složkách asi 20 tisíc fotek. Souběžně s poznáváním fotografického archivu vznikala z deníkových záznamů kostra “ideálního” vyprávění, která se však neustále měnila podle toho, co nám nabízel samotné fotografie z jednotlivých období, z jednotlivých Libušiných životních etap. K fotkám jsme ve střížně přistupovali jako k určitému typu subjektivního obrazového deníku. Díky tomu jsme ve výsledku věděli celkem přesně, které snímky patří do jaké části příběhu. Pak jsme fotografie řadili jednu za druhou do pěti hlavních kapitol, hledali jsme nejrůznější spojitosti nebo kontrasty a spojovali jsme je s hlasem vypravěčky, který jsem provizorně nahrávala přímo ve střížně nejprve svým vlastním hlasem.

Jak jste se střihačem Alexandrem Kashcheevem a autory hudby hledali výrazný rytmus, které má vaše vyprávění? Bylo to intuitivní, nebo to vyžadovalo najít přesnou cestu, po které jste se pak vydali?

Ve střížně vznikl montáží jakýsi “fragmentarizovaný” pohyb, který stimuluje představivost diváctva. Skoro zapomínáme, že sledujeme sérii nehybných fotografií. K oživení němých fotek značně přispívá vrstevnatý a komplexní zvukový design, který už ve střížně tvořil střihač Alexander Kashcheev. Zároveň jsme věděli, že chceme pracovat se současnou hudbou a vytvořit tak jednoduchý, osvěžující kontrast k převážně černobílým, archivním fotografiím. Chtěli jsme různorodou, překvapivou hudbu. Proto jsme se už na začátku rozhodli oslovit trojici hudebních producentů Olivera Torra, Prokopa Korba a Adama Mateje, jejichž osobitý styl máme rádi. Přišlo

nám, že každý má trochu jiný “touch” a hodí se k různým náladám, které ve filmu rozvíjíme - od minimalistických, lyrických ploch, přes konceptuální reinterpretaci minulosti až po taneční klubovou hudbu. Autoři tvořili skladby přímo pro konkrétní scény, které jsme pro ně vybrali. Pak se ale stalo, že jsme naopak my přizpůsobili náš střih ke zkomponované hudbě nebo jsme kapitoly podle hudby prohazovali... byl to příjemně kolaborativní proces, z něhož máme všichni, věřím, radost.

Tvorbě Libuše Jarcovjákové dnes lidé rozumí mnohem více, než dřív. Široká veřejnost se s ní až nedávno poprvé seznámila. Je to zřejmě i tím, že už několik desetiletí fotí stylem, jakým se dnes lidé fotí na sociálně sítě, byť to dělá poučeněji a s jiným záměrem. Jak se podle vás stalo, že Libuše Jarcovjáková přistoupila k fotce právě takhle a to v době, kdy se jiní fotografové v jejím okolí snažili o vycizelovanost nebo stylizovanost?

Libuše v jednom svém zápisku ze 70. let píše: “Ale já umím udělat dobrou fotku v duchu té dokumentaristické tradice à la Bresson, ale mě to nebaví. Míra subjektivity pro mě je a bude vždycky to největší měřítko!”. Vždy ji šlo o to zachytit okamžik, atmosféru, svůj pohled na věci kolem, dostat do záběru něco, co se skrývá víc pod povrchem, příběh, obsah, přesah... to je mnohem víc, než zaostřená, správně naexponovaná, technicky perfektní fotografie.

ROZHOVOR S LIBUŠÍ JARCOVJÁKOVOU

Co jste si vůbec myslela o nápadu, že o Vás někdo chce udělat film?

Po výstavě v Arles se s dokumentaristou a filmaři roztrhl pytel a mně to tehdy nechávalo úplně chladnou. Měla jsem pocit, že jsem toho o své práci a životě už napovídala až až. Naštěstí jsem se brzy měla dozvědět, že existují i jiné, zcela vzrušující cesty, jak takový film udělat...

Když si vzpomenete na první setkání s Klárou Tasovskou, co se Vám vybaví jako první? Jak jste se seznámily?

první setkání : “ach bože, další osoba, co o mně chce něco točit...”

druhé setkání : “tahle Klára, ta vypadá hodně nadějně a zajímavě...”

třetí a další setkání : “Kláro, jdu do toho s tebou, dám ti k dispozici všechno, co mám...”

Fotky sebe sama z různých životních období jste už nejspíš viděla mnohokrát, jaké to ale je sledovat na nich sama sebe ve filmu? A napadlo vás někdy, že jednou budete filmová hrdinka?

Jako filmová hrdinka si nepřipadám. A není to vůbec lehké. Pořád ještě jsem udivena, jak se vůbec mohlo stát, že jsem tak obsedantně dokumentovala skoro vše, co se kolem a ve mně dělo. Snažím se udržet si nějaký odstup, dívat se na film jako na autobiografickou fikci, ale jde to jen částečně. Film jsem zatím viděla jen bez přítomnosti publika, jsem zvědavá, jak na mne budou působit reakce diváků – doufám, že nebudu muset utíkat.

Co vás zpětně překvapuje na svých nejstarších fotkách a na jejich recepci dnešním publikem?

Vždycky jsem si myslela, že lidé jsou v jádru pořád stejní. A tenhle film mi to opět potvrzuje. Proměňují se jen kulisy, obsahy našich duší jsou však v principu víceméně stejné. Mám radost z toho, jak autoři filmu pracovali s mými fotografiemi. Vynesli na světlo řadu dávno zapomenutých okamžiků a dali jim současný prostor a kontext. Jest-li mne něco překvapuje, pak je to neortodoxní vizualita, kterou jsem si snad nikdy nenechala od nikoho vymluvit. A to je snad to, co by mohlo s dnešním publikem rezonovat.

Fotíte i dnes v Berlíně, v němž jste strávila část života a nafotila například pád Berlínské zdi? Máte klid na to, abyste si někde jen tak sedla a fotila jako dřív?

Opakovaně se o to pokouším. A vždycky je to zážitek. Berlín je moc příjemné a inspirující město. Pořád nalézám nová místa nebo nové věci na starých místech. Poslední mé fotky z Berlína jsou zařazeny ve fotografické publikaci Supersonico, která vyšla v minulém roce. Název publikace vychází právě z baru v Berlíně, kam ráda chodím.

LIBUŠE JARCOVJÁKOVÁ

Pochází z umělecké rodiny. Vystudovala fotografii na FAMU v Praze. Čtyři roky pracovala v hlubotiskové tiskárně na pražském Smíchově, kde vytvořila svůj první zásadnější dokumentární soubor „Noční směna“. Na konci 70. let odjela do Japonska, což později ještě dvakrát zopakovala. Dlouhodobě dokumentovala romskou a vietnamskou komunitu v normalizačním Československu a také pražský T-Club, zaměřený na queer menšinu.

Po roce 1985 se legálně vystěhovala do Západního Berlína, ubytovala se v turecké čtvrti Kreuzberg a první roky si na život vydělávala pomocnými pracemi. Po návratu do Československa začala učit fotografii na Střední průmyslové škole grafické v Hellichově ulici v Praze, kde ještě do nedávné doby působila. V roce 2017 vyšla její obsáhlá monografie Černé roky (nakladatelství women) pohybující se na pomezí literárního deníku a fotografické knihy.

V roce 2019 slavila velký úspěch její samostatná výstava Evokativ se stejnojmennou knihou (nakladatelství “untitled”). Evokativ se stal hlavní výstavou prestižního fotografického festivalu Les Rencontres d’Arles 2019. Deník The Guardian označil expozici Libuše Jarcovjácové za nejzásadnější fotografickou výstavu roku 2019. Od roku 2023 vede katedru fotografie na Fakultě umění a designu v Plzni.

KLÁRA TASOVSKÁ

absolvovala Nová média na Akademii výtvarných umění a Katedru dokumentární tvorby na FAMU v Praze. Její středometrážní filmová esej **Půlnoc** (2010) zamířila do mezinárodních soutěží prestižních festivalů jako je Visions du Réel v Nyonu, získal zvláštní uznání poroty na MFDF Ji.hlava, hlavní ceny na festivalech v Kyjevě, německém Osnabrücku nebo Kasselu. Film **Pevnost** (2012, spolurežie Lukáš Kokeš) se stal nejlepším dokumentem roku 2012 v sekci Česká radost na MFDF Ji.hlava, získal nominaci na prestižní cenu Lux Prize a soutěžil na zahraničních festivalech CPH:DOX v Kodani, Helsinkách, Moskvě a dalších. Druhý celovečerní film Kláry Tasovské a Lukáše Kokeše **Nic jako dřív** (2017) měl světovou premiéru na festivalu IDFA v Amsterdamu v soutěžní sekci First Appearance.

FILMOGRAFIE

Půlnoc (2010) - scénář, režie

Jihlava IDFF 2010 Special Mention, Visions du Reel Nyon 2011 Official Selection

Pevnost (2012) - scénář, režie, střih

IDFF Jihlava 2012 Best Czech Documentary, CPH:DOX 2012 Official Selection

Gottland (2014) - scénář, režie, střih

one segment from the omnibus film, IDFF Jihlava 2014

Nic jako dřív (2017) - scénář, režie, střih

IDFA First Appearance Competition 2017

dramaturgie pro HBO Europe:

Amerika (2015, dir: Jan Foukal)

Karlovy Vary IFF 2015

5 October (2016, dir: Martin Kollar)

Rotterdam IFF 2016

FC Roma (2016, dir: Rozálie Kohoutová, Tomáš Bojar)

Karlovy Vary IFF 2016

Až přijde válka (2017, dir: Jan Gebert)

Berlinale Panorama Dokumente 2018

dramaturgie

FREM (2019, dir. Viera Čákanyová)

Berlinale Forum 2020

Bílá na bílé (2020, dir. Viera Čákanyová)

Jihlava IDFF 2020, Opus Bonum Award

Jednotka intenzivního života (2021, dir. Adéla Komrzý)

Karlovy Vary IFF 2021, Special Mention East from the West

Bávštěvníci (2022, dir. Veronika Lišková)

Locarno IFF 2022 Semaine de la critique

Poznámky z Eremocénu (2023, dir. Viera Čákanyová) - spolupráce na scénáři

Berlinale Forum 2023

co-editor

Brotherhood (2021, dir. Francesco Montagner)

Locarno IFF 2021, Pardo d'Oro Concorso Cineasti del presente

KONTAKTY

SOMATIC FILMS

Na hutích 757/14
16000 Praha 6
Česká republika

Mob. +420 606 606 830
lukokes@gmail.com

AEROFILMS

Milady Horákové 383/79
170 00 Praha 7
Česká republika

info@aerofilms.cz
www.aerofilms.cz

NUTPRODUKCIA

Palárikova 13
811 04 Bratislava
Slovenská republika

Mob. +421 948 050 189
info@nutprodukcia.sk
www.nutprodukcia.sk

FILM EXPANDED

Tolstého 9
811 06 Bratislava
Slovenská republika

office@filmexpanded.com
www.filmexpanded.com

MISCHIEF FILMS

Goethegasse 1, Hof 2, Stiege 4
1010 Vienna
Rakousko

Tel. +43 1 585 23 24 25
office@mischief-films.com
www.mischief-films.com

SQUARE EYES

Habichergasse 39/3,
1160 Vienna
Rakousko

info@squareeyesfilm.com
www.squareeyesfilm.com

v produkci

SMT

v koprodukcii s

NUT
PRODUKCIA

mischief

arte

Česká televize

s podporou

státní
fond
kinematografie

ouf audio
vizuální
fond

 Kreativní
Evropa
MEDIA

**prague
audiovisual
fund**

**PRA
HAGUE
PRA
GA
PRA
G**

vyvinuto
ve spolupráci s

 institut
dokumentárního
filmu

presented at
DOX Leipzig
Co-Pro Market
2021

CANNES DOCS
MARCHÉ DU FILM

KVIFF
Eastern Promises
Works in Progress
2023

ve spolupráci s

UPP

SOUNDSQUARE

hama

SIGMA

untitled
" "

Ještě NEJSEM, kým chci být

Karlovy Vary
International Film Festival
Zvláštní uvedení